

Ég a nagy pusztaság lángol a Hortobágy,
Hiába is oltja a megye tűzoltója,
Nem bírnak a tűzzel, mert a szél széthordja.
Sír a lélek bennünk a tehetetlenségtől,
Csak az esőt várjuk a felhőtlen égből.
Elégnek a pusztán a ritka virágok,
Pusztulnak madarak s fészük fiókái.
Nincsen itt már élte fekete fűszálnak,
Kiszáradt a lelke minden magoncának.
Csak jönne zivatar, s ha lenne eső bőség,
Csak múlana már el ez a szörnyű hőség.
Vajon lesz-e legelője a szürke gulyának,
Lesz-e tápláléka a sok birkanyájnak,
Vágtat-e a ménes csüdig érő fűben.
S mikor zendül az ég, a reménység is éled,
A záporozó eső pernyét elmossa,
Újra éled minden, kizöldült a puszta.

Újrónafő, 2002